

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„KOROŠKI SLOVENEK“
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Pol. in gosp. društvo
Klagenfurt, Viktringer-Ring 26.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrletno: 1 šiling.
celoletno: 4 šilinge.
Za Jugoslavijo
četrletno: Din. 25.—
celoletno: Din. 100.—
Pozamezna številka 10 grošev.

Leto VI.

Dunaj, 20. januarja 1926.

Št. 3.

Naši tovarniški delavci.

Lansko jesen se je vršila v Anversu (Antwerpen) mednarodna konferenca katoliških delavskih društev. Kar se je tam razpravljalo, se obravnava v raznih listih. Francoski časopis katoliške mladine prinaša posebno pomembno razpravo o vprašanju: Zakaj so se tovarniški delavci veri odtujili?

Razni so razlogi: 1. Nenravnost. 2. Slabi upliv dela samega. 3. Delavci poznajo cerkev le še tako, kakoršno jim riše socijalistična agitacija.

Nenravnost.

Delavec piše: „Tovarniški delavci živimo v neprestanem stiku z različnimi ljudmi: pošteni ljudmi, propalicami, vernimi ljudmi, brezverci, z nepokvarjenimi, zelo pogosto s popolnoma izprijenimi, s poštenimi ženskami in drugimi, ki so izrečno prešestnice. Ne moremo si sami izbirati tovarišev. Okoliščine, v katerih živimo, so često grozne. Žal so zapeljivci često starejši možje! Cesar se doma ne upajo govoriti nespodobne reči, tu pripovedujejo in se smejejo k škandalu, kakor da bi hoteli sami biti udeleženi. Prečestokrat zavajajo mladino s tem, da jo pozivljajo, naj uživa življenje, naj živi v mladosti!

In kakšno je razvedrilo, ki si ga delavec išče? Šport je še najmanj nevaren. Nevarna sta teater in kino, kjer se poveličujeta greh in zločin. Delavska mladina živi v nenravnem ozračju, in stariši je ne znajo zadrževati. Tudi tisti, ki so naši, še v naših organizacijah, že nosijo znak demoralizacije na duši! Mladi mož, ki se poda prešuštvu, je izgubljen za vero. In če se tudi pozneje oženi ter pomiri, stik z vero je izgubil ter postane nasprotnik duhovnika in cerkve. Delavec bo ostal veren le, če ima v sebi moč, zoperstaviti se spolnim grehom in ta moč bi morala biti v njem izredno velika. To moč si pridobi mladi delavec le, ako rad bere in študira, zlasti če živi intenzivno nadnaravno versko življenje. Navadno pride mladi

človek neveden v tovarno, in stari ga tam uče, kar ga pahne v greh.

Vpliv dela.

Rudarji delajo v izredno slabih zdravstvenih razmerah. Malo je treba rudarju misliti, veliko se mučiti. Med 30 kovinarji je komaj eden, katerega delo zahteva samostojno mišljenje. Drugi dvigajo in premikajo orodje, 1000krat v dnu, v zraku, ki je poln prahu in vse pretopel. Mladi ljudje vlačijo ali nosijo blago na dan 20 ali 30 km. Le nekaj dela, n. pr. monterjevo, zahteva že spretnosti in tem se takoj pozna: njihovo lice je manj blede, njihov pogled manj top. Ko se sestavlja n. pr. mal avto, ga dobi v roke 72 delavcev, katerih vsak opravi gotovo delo in voz porine drugemu. Pri takem delu ni treba nobenega preudarka, človek je postal avtomat. Mož se več ne uči in dalje tudi ne misli. Duh mu zamre in izgubi vsako gibčnost. Kaj mu je Bog, kaj duša, kaj nadnaravno življenje? Delavec postane ves pasiven, svojega ne sme storiti nič, giblje se le kakor stroj ukazuje. Med gospodom in delavcem ni nobenega stika več, saj gospoda često niti ne pozna. V dolgih letih se delavcu plača nič ne zboljša. V višjo službo pride, kogar podpira in protežira mojster, v državnih tovarnah pa pride naprej po političnem prispevanju.

Kaj sta delavcu duhovnik in vera?

Delavec često misli, da cerkev služi podjetniku in kapitalu, da je torej delavcu nasprotnica. Skoro vsi mislijo, da je to naprava, ki se je preživela in ki nima več prostora v naši dobi. Delavec vere ne pozna, potem pa vidi, da se meščanski sloji za njo prav nič ne zanimajo. Družina svojih otrok ne vzgaja v veri skoro nič, otroci iz doma o veri prav nič ne vedo. In kar so otroci doživeli v šoli, se jim zdi prazna formaliteta. Hudo je, da ni primerne katoliškega delavskega časnika. Delavec hoče list, ki bi pisal samo zanj, hoče stranko, ki proučuje le njegove zadeve. List, ki piše tudi za druge, mu ni po volji, preveč vidi samega sebe

in hoče, da se skrbi za njega v prvi vrsti. Večina delavcev se je napila mnenja, da je cerkev delavcu sovražna moč. Morebiti so katoliki preveč prezirali delavske skrbi. Naše verske misli bo delavec samo tako daleč priznal, vkolikor si prizadevajo duševno, gmotno in moralčno pomoči delavcu. Vera je že dobra za tiste, ki nimajo nič skrbi, pravi delavec, dobra je za meščanske sloje. Ker so meščanstvu nasprotni, nasprotujejo tudi veri. In če bi že meščanski sloji bolj se zanimali za delavske koristi, delavci bi jim le ne zaupali preveč. O božji službi, o verskih prireditvah misli delavec: „To je samo priložnost, kjer se meščanska družba more prikazovati.“ Marsikateri tovarnar si prizadeva biti prijazen proti duhovščini, ki hočejo priti k višku s priporočilom duhovnika, ne s svojo spretnostjo, pristopijo h katoliškemu društvu. Udeležujejo se prireditve samo, da jih gospod vidi. Bil je nekje bogat lastnik rudnika, dobrodelen mož, ki je s polno roko dajal duhovščini in za karitativne namene. Za delavce je prirejal skupna romanja v Lurdes in v Rim. A po socijalistični agitaciji je nastal štrajk, ki je trajal dalj časa; po štrajku so bile cerkve prazne in so še zdaj, ko je odsih dob minulo že 25 let. Delavci so nehali biti verni s trenotkom, ko od gospodarja niso nič več pričakovali. Med delavci skoro nikogar ni, ki bi vero praktical. Da pa se nahajajo katoliki med inženirji, med uradniki, med mojstri, na te delavec gleda in če misli, da ti nimajo zanj nič več zanimanja kakor drugi, ki se za vero ne zmenijo, da niso bolj pravični, bolj dobrohotni, bolj potrpežljivi, je delavec s svojo sodbo in obsodbo takoj gotov. Katoliki uplivajo dobro le vkolikor so pri delavcih v čisljih, vkolikor pa je njihovo obnašanje nespametno in brutalno, stvari le škodujejo. Delavec je poln predsodka: „Cerkev je ostanek iz starega režima, nasprotnica je svobodi, demokraciji in časovnemu napredku.“ Ta predsodek se je globoko zakopal v delavsko dušo! V gospodarstvu se delavec ne more nikamor ganiti, zato išče vzbujati pozornost v splošni volilni pravici in svojih državljskih pravicah. Po-

PODLISTEK

Reberški Ožbej:

Zadnji vitez Reberčan.

Zgodovinska povest.

(Nadaljevanje.)

Lambert je uganil njegove misli. Vzdrnil je prijatelja iz teh sanjarij.

„Vem, dragi, kam gredo tvoje misli, ne boj se, Manica te ljubi.“

Manfred je stisnil Lambertu roko in ga sanjavo pogledal s svojimi velikimi, modrimi očmi...

„Da, Manica, moje vse, moje hrepenenje, vem, da mi je v ljubezni udana, a slutnje imam, da se najine želje nikdar ne spolnijo.“

„Ne glej tako temno,“ tolaži ga Lambert, „glavo po koncu, pogumnim sliši bodočnost.“

Zazvonilo je opoldne. Živahen pogovor je utihnil, redovniki in gostje so opravili kratko molitev. Po Benedicite veli prošt Lorenc:

„Sedaj pa vsak na svoje mesto. Prošt Gregor sem na častni sedež, soproga Ungnadova sem na desno, gospod soprog nasproti, Jurij in Krištof Ungnad poleg dekana Janeza, vsak ob

eni strani, drugi pa so vrsti kakor vas težijo leta. Manfred in Lambert sta bila na koncu.

Okusno je bila pokrita miza. Srebrno in zlatojedilno orodje je bilo razpoloženo po mizi poleg cinastih krožnikov, na vsakem je bil položen šopek z rudečim nagelčkom, pomešanim z rožmarinom in rezedo.

Srebrni in pozlačeni okraski, napolnjeni z duhtečimi cveticami, so dali celi napravi poseben okus. Cinasti vrčki so stali poleg vsakega krožnika, napolnjeni z rujnim vincem, ob nje so bili postavljeni kozarci, veliki, da ni prišel nobeden v nevarnost, da bi smuknil pri pitju v notranje prostore telesa.

V kotu na široki mizi pa so stali veliki vrči, iz katerih je dišal peneči se ljutomerčan.

Glasno rožljanje žlic, nožev in vilic je spremljalo navadne pogovore, ki so bili bolj redki in le od sosedo do sosedo. Še le ko je tinski prošt spregovoril zdravico slavljencu in so zagrmeli na hribu nad samostanom topiči — kar so ljudje razlagali tako, da sedaj nesejo pečenko na mizo — in ko je tudi rujna kapljica iz slovenskih goric vžgala že temu in onemu v obrazu rudečico, postalo je še le živahno. Razvozlat se je gostom jezik.

Prošt Lorenc je gledal zadovoljno po vrstah svojih prijateljev, bilo je videti, da so vsi dobro razpoloženi.

Kletar pater Andrej, mož okroglega lica, je pa tudi skrbel, da je prišla na mizo žlahtna kaplcija najboljše vrste, kajti očetje Avguštinčiči niso imeli samo vinogradov pod Vinogradi v Žitari vasi, ampak tudi v Slovenskih goricah.

„Veseli me,“ pravi prošt Lorenc proti Ivanu Ungnad, „da ste prišli počastiti našega dekana Janeza.“

„Gospod prošt, veselje je čisto na naši strani,“ odvrne Ivan iz Ženeka, „toda kako pa to, da manjkata Ivan Reberčan in njegov sin Krištof?“

„Da, da, sam sem že mislil na to, vabil sem jih, pa je že tako, še vedno niso pozabili, da so morali obžalovati svoje ravnanje zaradi napada na naš samostan.“

„Kako pa je bilo vendar to,“ vpraša prošt Gregor, ki je bil še le pred kratkim imenovan in še ni bil dolgo v Tinjah.

„To nam bo vedel najbolje razložiti današnji slavljeneč dekan Janez, ki je bil tedaj v samostanu,“ odvrne prošt Lorenc.

polnoma je prepričan, da je republika napredek iz monarhije. Cerkev pa se mu zdi, kakor da je ovira vsakemu napredku, kakor neka moč, ki hoče ljudem kratiti pravice in svobodo. In kako to? Ker so mnogi katoliki bili (in so morebiti še) nasprotniki sedanje državne oblike. In socijalistični agitatorji so v obilni meri posluževali se tega mnenja, da delavca odvrnejo od cerkve.

Francoski škof Arnoux pravi k ti stvari: Treba pogledati delavca v tovarni, treba pogledati v njegovo družino, treba vprašati kaj zasluži, kakšne skrbi ga mučijo? Treba pogledati, kako se zabava, kaj sanjari, kako si misli svoj napredek? Delavstvo kot tako z duhovščino nima več stika. Vse to se da popraviti le po delavcih samih. Treba tovarni dati katoliških delavcev, ki morajo biti v stroki enako zmožni kakor drugi in te je treba splošno tako izobraziti, da vedo odgovarjati na vse predsojke. Tako se morajo v tovarnah ustvariti središča krščanskega mišljenja. Ti katoliški voditelji morajo paziti na koristi svojih tovarišev in skrbeti za njihov napredek v strokovni zvezi, konzumnem društvu, v vseh podpornih napravah. Potem je upati, da se razmere spremenijo. Vzgojiti si moramo katoliško delavsko elito in v to napeti vse svoje sile.

Iz tega poročila bo tudi pri nas marsikomu postalo jasno, zakaj je tudi med našimi delavci tako malo jih s krščanskim mišljenjem. Zato nasveti veljajo tudi za naše razmere.

POLITIČNI PREGLED

Avstrija. Dolgo so sevsenemci trudili, da bi spravili njim vsled stališča napram Nemčiji neljubega zunanega ministra iz vlade. Dolgovezna so bila pogajanja z vsemi strankami glede spremembe posameznih oseb v vladi. Vsenemcev je sicer malo in ne pridejo toliko v poštev, a imajo široka usta in to pri nas tudi nekoliko zaleže. Ko je zadeva dozorela, je kršč.-soc. stranka dala dr. Rameku pooblastilo, da sme podati ostavko celokupne vlade. V ministrskem svetu je izjavil dr. Ramek, da je bila sedanja vlada izvoljena na ženevskem programu, da ga izvede do konca. To je storila. Da dobi parlament proste roke in da more svojo politično orientacijo za bodoče neovirano razpredeliti, je vlada podala ostavko. Iz vlade so izstopili: finančni minister dr. Ahrer, poljedelski min. Buchinger in zunanji minister dr. Mataja. Dr. Ramek je sestavil novo vlado in prevzel tudi zunanje ministrstvo, finance Josip Kollmann, župan in trgovec v Badnu, poljedelstvo Andrej Thaler. Nova vlada je razvila pred parlamentom svoj program, ki se bavi predvsem z gospodarskimi vprašanji. V razpravi so vsenemci zahtevali, da se sprejme vladni program tudi politično in ne samo gospodarsko zblížanje z Nemčijo. Posebno v manjšinskih vprašanjih naj bi obe vladi nastopali sporaz-

Oči vseh gostov se obrnejo v imenovane, ki je ravno odstavil kupico. Nasloni se nazaj na stol, sklence roke in pripoveduje:

„Ivan Reberčan je bil vedno v denarnih stiskah, kakor že tudi njegovi predniki niso imeli nikoli kaj posebnega. Zapravljali so po nepotrebem denar, popivali, dohodki pa so bili slabi. Tako je bil tudi plemič Ivan prisiljen prodati nekaj posestev, med temi je bila pristava v Gabrijah, na kateri je bil Nikolaj Hirs, kakor tudi v Kremžah, kjer je stanoval neki Riepl. Tudi se je znebil posestva v Goričah, ki ga je obdeloval Reiffner, in nekega slabega travnika med Goričami in Klančami, ki je tudi bilo v posesti Reiffnerjev, odveč mu je tudi bil travnik in gozd med Št. Primožem in Zablaniškim jezerom. Prodal je tudi Kopančevo posestvo nad Miklavcem in dve zemljišči pri Štebnu v župniji Globasnica, kjer sta gospodarila neki Jernej in Andrej. Konečno se je znebil nekega vinograda pod Vinogradi pri Žitari vasi.

Tedanji prošt Krištof je kupil ta posestva za ugodno ceno. Kupne pogodbe so se sestavile pravilno, pred pričami podpisale od obeh strank, opremile s pečati in kupnina izplačala, nakar je prošt shranil pogodbe v posebni omari

umno. Zahtevajo carinsko unijo, ki je predpogoj združitve, izenačenje kazenskega zakonika itd. — Dr. Zimmermann je poslal Društvu narodov svoje 36. poročilo, ki obsega dobo od 15. novembra do 15. decembra. Poročilo omenja, da so bili vsi stavljeni pogoji izpolnjeni, ki so bili potrebni za omejitve kontrole. Do konca novembra je bilo odpuščenih 81.318 uradnikov. Finančna uprava je razpolagala v novembru s takimi vsotami iz rednih dohodkov, da je mogla odplačati 10 milijonski predujem, ki ji je bil izplačan prejšnji mesec. Proračun za november kaže v primeru s proračunom za oktober prebitok 14¹/₃ milijona šilingov.

Kaj bo z Avstrijo? To vprašanje si naši ljudje vedno češče stavijo, ko od mesca do mesca težje nosijo razne neznosne davke, ko od mesca do mesca vidijo, kako se globje pogrezamo v popolni nered. Ko bi mi sami pisali ali govorili o ti stvari, prišli bi morebiti v nevarnost, da se nas proglasi za izdajavce države, zato poslušajmo, kaj je bivši naš komisar Zimmermann nedavno govoril v Pragi. Dejal je: „Budžeterno ravnotežje se bo držalo le pod pogojem, da se drži vlada, ki se zamore zoperstaviti ljudem, ki naprej stavijo na državo nove zahteve; zoperstaviti zlasti pritisku tistih stotisočih, ki žive ob državni plači; potem pod pogojem, da se državno gospodarstvo ne poslabša še naprej in se ne zahteva naprej več izplačil za brezdelne ljudi. Ako gospodarstvo propade, nam seve sanacija ne pomaga nič.“ Iz Zimmermannovih besedi povzamemo, da je stališče meščanske vlade zelo slabo. — Zimmermann svari, naj ljudje ne pričakujejo gospodarskega zboljšanja samo od tega, da bi sosedne države nam odprle prosto pot za naše izdelke. Vsa Evropa manj konzumira nego pred vojno, sosedne države hočejo z oviranjem uvoza tudi držati svojo valuto. Naj se vendar ne prezira tisti razlog, katerega lahko sami odpravimo; treba je resno in brez strahu pogledati to reč, ako naj pridemo do boljših časov. Jasno je vendar, da so naši produkcijski stroški v trgovini merodajni in nobena carinska ugodnost ne pomaga nič, če je blago predrago. Država naj varčno gospodari in naj se ne delajo postave, ki produkciji nalagajo vedno nova bremena. Zimmermann je po tem bridke resnice potrosil nekoliko s sladkorjem, češ, da je „avstrijsko ljudstvo pridno in inteligentno, da je razumno in se zaveda v vsem prave mere, da ima čudovit okus in je navdušeno za vso umetnost. Vrhutega se veseli življenja in zna s smehom nositi vsako breme...“ Vse to je zelo lepo, samo podlage nima, če preveč izdajamo in premalo zaslužimo.

Madžarski ponarejevalci frankov. Afera, katere preiskava je kolikortoliko zaključena, je zavzela velikanski obseg. Najvišji državni funkcionarji so zapleteni v zadevo, četudi se skuša dokazati, da ministri niso soudeleženi. Pravi Avgijev hlev, ki ga je treba temeljito iz-

v pričo Ivana Reberčana in njegovih sinov Ivana in Krištofa.“

„No, kaj prida nista,“ meni vitez Ivan iz Ženeka, „tudi meni nagajata vedno.“

Soproga Marjeta je v potrdilo teh besed proti proštu pokimala.

„Stvar je bila tedaj urejena,“ meni tinjski prošt, „kaj pa potem Reberčanom ni bilo prav?“

„Če se hoče kaj najti, se vedno kaj najde,“ odvrne dekan Janez in nadaljuje:

„Reberčanom, ki so v kratkem zapravili denar, je bilo kmalu žal za lepo posestvo. Iskali so po vzrokih, da bi se pogodba razdrla, a ker to ni šlo, so nadlegovali prošta, da bi jim izročil posestva, kupnino bi že vrnili.“

„O svetem Nikoli,“ nasmeje se kletar pater Andrej.

„Imaš prav,“ pravi dekan Janez in tudi vsi gostje temu pritrdijo. „Reberčani so vitezi roparji-plačniki pa slabi. Prošt Krištof, četudi že starček blizu osemdeset let, se je odločno oprl tem naklepom.“

Jezno so odjezdili vsi trije Reberčani proti svojemu gradu s pretnjo, da že še pridejo do svojih posestev. Zato smo bili vedno previdni, da bi nas ne napadli. In res se je to zgodilo.“

(Dalje sledi.)

čistiti. Vsekakor ima vlada svoje prste vmes, pa ne odstopi, v afero je zapleten menda sam Horthy in vojaški škof Zdravec. Francoska s preiskavo ni prav zadovoljna ter zahteva najstrožjo preiskavo in kazni ali pa bo sama objavila uspeh lastne preiskave, ki bo za Madžare manj ugoden kakor lastno poročilo. Ni izključeno, da bo francoska Narodna banka zahtevala odškodnino, čemur bi se pridružile tudi države Male antante, ki so istotako oškodovane. Zadnji čas je opaziti neko umikanje in izjavljanje, da je ponarejanje notranja zadeva Madžarske same. Že vedo zakaj pravijo! — Obenem so odkrili tudi tisočdinarske ponarejevalce. Ponarejevali so jih v Duisburgu v Nemčiji in jih spravliali potem v Jugoslavijo. Že pred več tedni sta bila prijeta dva razpečevalca, ki sta imela poln kovčeg takih bankovcev. Dobro je, da so vsi že v luknji. — Enako afero ima istočasno portugalska. Tudi v to so zapleteni najvišji državni funkcionarji. Odkrilo se je tudi ponarejanje jugoslovanskih kotkov. Cel svet obsoja Madžare, pa so tudi graje vredni. Najbolj pa zbijajo iz njih vsi svetovni listi šale in jih smešijo v slikah in besedi. Briand vpraša: Kako boste plačali vojno odškodnino? Madžar mu odgovori: Bomo pa ponaredili funt šterlinge.

Bolgarska, Cankov je odstopil in vlado je prevzel demokrat Ljapčev. Menda je s tem konec pobijanja in moritve, ali pa je samo izmenjava oseb, način pa ostane isti? Narod bolgarski je vzel spremembo v vladi z velikim navdušenjem na znanje, ki se je v nekaterih krajih tako stopnjevalo, da so se celo okinčale hiše in se priredile cele svečanosti samega veselja nad odstopom krvnika Cankova. Celo večinske stranke so zadovoljne, ker se je sprememba izvršila brez notranjih pretresljav. Kralj Boris je takoj v začetku želel, da se sestavi velika koalicijska vlada z levico, kar pa se je ponesrečilo, ker so se upirali Makedonci in vsled prevelikega sovraštva med desnico in levico. Vendar je dosegel toliko, da je prevzela posle vlada, ki bo predvsem skušala odstraniti nasprotstva. Naloga Ljapčeva je, da izravna nasilstva Cankova in zbliža stranke, da bo pozneje mogoče sestaviti širšo koalicijsko vlado.

To in ono. V Nemčiji sestavlja Luther novo vlado. Socijalisti ne nameravajo aktivno sodelovati. V novi vladi bosta zopet Stresemann in Wirth. Hindenburg želi vlado vseh strank, kar pa se ne bo posrečilo. — Jugoslovanska delegacija je uredila s Francosko zadevo dolgov in odpoštovala v Ameriko, kamor je že dospela. Baje na Francoskem ni dobro odrezala. V ospredju stoji tudi varnostni balkanski pakt. Jugoslavija ima kot največja in najmočnejša balkanska država vodilno vlogo. Trenutek za sklepanje balkanskega pakta je na eni strani ugoden, na drugi zopet neugoden vsled postopanja Grkov z jugoslovansko manjšino, četudi ima neka zapadna država nad tem velik interes.

DOMAČE NOVICE

Za svetovni mir. Pod tem naslovom smo v zadnji številki poročali o izjavi, ki jo je poslal zvezni predsednik dr. Hainisch ameriški listu „New York Times“. K istemu predmetu pravi tržaška „Edinost“, da je pisec te lepe izjave hkrati odlični avstrijski politik. „Če položi roko na srce in če noče potajevati zgodovinske resnice, mora priznati, koliko neizmerno so avstrijski Nemci grešili ravno proti načelom samoodločbe narodov in narodne zaščite drugorodcev... Ali je v skladu z načelom zaščite narodnih manjšin, kakor postopajo Nemci na Koroškem s slovensko manjšino! Niti skromne ljudske šole jim ne dopuščajo in Slovincu, ki ima toliko poguma, da se zavzema za narodno pravico svojih soplemenjakov, je ogrožena celo osebna varnost.“ „Edinost“ dalje upravičeno vprašuje veliko avstrijsko avtoriteto, ali naj načelo manjšinske zaščite, izvirajoče iz naravnega prava, velja res le za nemške manjšine, za slovenske v nemških deželah pa ne? Ali ne bi bilo dobro, če bi Avstrijci velikodušno pokazali, da sami izvršujejo to, česar uče druge!

Strahovi. Graška „Tagespošta“ z dne 12. t. m. je objavila dopis iz Celovca pod naslovom „Neue Angriffe auf Kärnten“. Članek, ki je izšel na uvodnem mestu, izraža nemški strah, da bi se utegnila slovenska Koroška kedaj odcepiti od Avstrije. Razen nekkih načrtov o propagandi za neodrešene Slovence, ki so izšli v „Slov. Narodu“, se koroški Nemci posebno boje „Narodne obrane“, ki je baje 1. decembra zopet oživila. „Narodna obrana je sodelovala pri pripravah za svetovno vojno in menda pripravlja sedaj novo vojno proti Avstriji. H koncu se zahteva, da naj v interesu nacionalnega strahu prenehajo taki brezvestni in nespametni glasovi, kajti jezikovno mešana Koroška je pripadla Avstriji na podlagi plebiscita in je treba tedaj samoodločno naroda spoštovati. — Člankar je pozabil napisati, da je treba najprej spoštovati narod. Kako pa Nemci naš narod spoštujejo, to občutimo mi na lastni koži najbolje.

O strojnica pri Althofnu poroča „Arbeiterwille“ zdaj potankosti. Ogenj je izbruhnil vsled malomarnosti pri peči v poselski sobi. Delavcem in požarnim brambam se je posrečilo, da so ogenj omejili. Orgeši so bili med celim gašenjem hudo razburjeni. Ko so delavci skušali, da bi rešili dragocenejše predmete in zaloge živil, se je šlo heimatšuerskim veličinam za to, da bi obvarovali nasproti stoječi skedenj. Kmalu za tem, ko se je skedenj vžgal, je sledila razstrelba razstrelbi, kar je trajalo približno 1 in pol ure. Orgeši so zatrjevali, da poka opeka in goreče deske. Delavci so nato delo ustavili. Kakor list doznava, se je nahajala v skednuje večja množina pušk, strojnic in municije. Ta vojni material je bil shranjen v senu. Heimatšuerlerje izguba zelo boli.

Mostič. (Požar.) Težka nesreča je zadela 3. novembra 1925 g. Štefel Ignacija, pd. Colklarja in to na zimo, ko je vse spravljeno pod streho. Požar mu je uničil hišo z vsem, kar je bilo v njej. Zgorelo mu je vso žito, vsa obleka, vsa hrana, ves denar, da znaša škoda okrog 80 milijonov kron, zavarovalnina pa le 10 milijonov. Preskrbeti ima staro mater in 6 otrok, od katerih je najstarejši šele 11 let. Vsekakor hud udarec. Slovenci ste nesrečnikom vedno radi pomagali v sili. Zato trkamo tudi sedaj na vaša usmiljena srca, da priskočite pogorelcu na pomoč bodisi z denariem, hrano ali obleko. Eventuelna darila se oddajo lahko tudi v upravi našega lista.

Št. Vid v Podjuni. (Ljudsko gibanje in drugo.) V naši župniji je bilo rojenih v preteklem letu 34 otrok, 31 zakonskih in 3 nezakonski: 15 dečkov in 19 deklic, umrlo je 26 ljudi; 19 odraslih in 7 otrok, poročenih je bilo 14 parov; najstarejši ženin je bil 58 let, najmlajša nevesta pa 16. — Imamo krasno župnišče, lepo poslikano cerkev, lepo ubrane zvonove, prekrasno petje v cerkvi, pa še nismo zadovoljni. Kje je vzrok? Pri vseh sosednih župnijah imajo večje zvone kakor mi. Naš veliki zvon, čeravno lepo doni, je n. pr. posebno proti velikemu zvonu v Galiciji pravi palček. In to nas jezi in dela nevoščljive. Kaj storiti? Če bi napeli vse strune, morda bi še spravili skupaj denar za enakega velikana, toda v stolpu ni za njega prostora; na smreko v bližini ga obesiti ne smemo, to nam je odločno prepovedal sicer jako darežljivi g. župnik kamenski, ki je lastnik gozda, in sočasno nov stolp zidati in kupiti velik, kakšnih 20 centov težki zvon, nam prepevuje finančni minister. Ob orlikli blagoslovljanja velikega zvona v Galiciji je sicer na prošnjo šentvidskega župnika dvakrat zlati Naradov g. stric obljubil, da nam bo sam sezidal nov stolp, toda kljub temu smo v veliki skrbi, ali bode iz te moke kaj kruha. Smo pač usmiljenja vredni. Bojimo se, da je ta obljuba bila le šala, da bi se g. stric otresel sitnega berača. Ko bi tudi mi imeli tu kakšnega ameriškanskega strička, tedaj bi juckali. Tako pa smo tihi in na tihem sosedom nevoščljivi. Je že tako na ti okrogli zemlji.

Borovlje. (Razno.) Otvoritev občinskega kina je bila dne 1. I. 1926. Ta dan bili sta dve predstavi in dvorana pri obeh nabito polna. Poslopje je tako daleč dovršeno, da se vršijo predstave redno po 3—4krat na teden. K otvo-

ritvi je povabil župan tudi nemško pevsko društvo „Alpenrose“ in „Wohltätigkeits-Bühne“, da bi sodelovali. Kakor smo zvedeli, omenjena društva niso hotela sodelovati, pač pa so vprašala župana, koliko je na tem resnice, da bo nova dvorana tudi slovenskim igralcem na razpolago. Dobili so seveda primeren odgovor in kino se je tudi brez njih otvorilo. — V preteklem letu je bilo v naši fari rojenih 43 otrok, in sicer 21 fantov in 22 deklic. Umrlo jih je 42 oseb in poročenih je bilo 24 parov. — Sloveča puškarna Josef Ogris, ki je držala celo boroveljsko nemškutarijo skupaj, je prišla čisto na rob. Zafurano je menda tako, da ni več ne denarja ne dela in tudi nič več delavcev. Ta tovarna je imela svoj čas po 80 in več puškarjev zaposlenih, a danes dela komaj 5 ali 6 oseb. Časi se res čudno spreminjajo.

Kazaze. Zopet so nas prijazno obiskali 10. t. m. naš poslanec, škocijanski g. župnik in nam lepo govorili pri ligu celo uro, dokler ni klical čas odhoda na vlak. Pokazali so nam ne ravno veselo sliko bojev in težav po državah okoli nas, napodsled pa v naši lastni hiši, v Avstriji. Masarykove besede: „Katoličani bodo imeli toliko pravic, kolikor si jih bodo izbojevali,“ veljajo tudi Slovencem. Le ne obupati, pač pa delati!

Celovec. Dalje časa se že vršijo pogajanja med trgovci in uslužbenci. Prvi zahtevajo, da bi bile trgovine odprte do sedmih zvečer, drugi pa do šestih kot doslej. V javnih plakatih apelirajo slednji na občinstvo, da zavzame stališče za uslužbence, ker bi s podaljšanjem delovnega časa trpeli v družinskem življenju, na zdravju in možnosti nadaljne izobrazbe. — Do Velike noči se misli postaviti radijo, ki bo Korošcem omogočil, sprejemati z Dunaja s cenejšimi aparati kot doslej predstave in poročila. — Dogodilo se je, da so se čez noč pobrale na nekaterih hišnih vratih kljuge iz medenine. Če je to kradnja ali hudobija, še ni dognano. — Kakor se doznava iz jugoslovanskih listov, so se pojavili zločinci, ki udirajo v šole, sedaj v Ljubljani in Mariboru. Pred tedni so se izvršili isti zločini tukaj na realki in učiteljski in se domneva, da se gre za ene in iste osebe. — Širi se propaganda, da se ne potuje v Italijo in ne kupuje italijansko blago dotlej, dokler se ne da nemški narodni manjšini na Tirolskem pripadajoča pravica do kulturnega in narodnega obstoja. — Ustrelil se je v Judenburgu radi bolehanja leta 1901 rojeni princ Liechtenstein in bil pokopan na svojem posestvu v Rožku.

Šmarjeta v Rožu. Dne 12. t. m. smo ob ogromni udeležbi ljudstva pokopali Andreja Pogorevčnika, pd. Vrešnika v Trebljenju. V najboljši moški dobi mu je nemila smrt pretrgala nit življenja. Domači pevci so mu zapeli na grobu 2 krasni žalostinki. Tudi požarna bramba je spremljala rajnega na njegovi zadnji poti. Rajni Vrešnik je bil kot vzoren gospodar splošno priljubljen in je stal kot mož — značaj vedno v naših vrstah. Naj bi mu bila domača zemlja lahka! Prizadetim izrekamo naše iskreno sožalje!

DRUŠTVENI VESTNIK

Zahomec pri Bistrici. Na svečnico priredi „Slov. kršč.-socijalna zveza za Koroško“ v gostilni pri Šnablnu izobraževalni tečaj s sledečimi govori: Dopoldne ob ½ 10. uri: Ljudsko zdravje. Popoldne ob ½ 3. uri: 1. Kako naj dvignemo naše gospodarstvo? 2. Slomšek, naš vzor. — Slovenci, prijatelji prave izobrazbe, ne zamudite ugodne priložnosti, da se naučite kaj koristnega! Pridite na tečaj od blizu in daleč v najobilnejšem številu! Vabi odbor.

Št. Primož v Podjuni. Žaloigra „Mlinar in njegova hči“ po svoji vsebini sicer ne spada v pustni čas, ko je treba kaj poskočnega in smešnega, a vrinile so se zapreke, ki uprizoritev niso dovolile že lansko leto. Ali ta igra, ki je odlomek vsakdanjega kmečkega življenja, ima vedno svojo privlačno moč. To se je opazilo tudi tokrat, ker dvorana je bila polna gledalcev. Vloge so bile dosti srečno zasedene. Že precej izvežbani običajni igralci so občinstvo

zadovoljili. Tehnična stran je bila nekoliko pomanjkljiva že vsled pomanjkanja potrebnega prostora na pozorišču. Da bi šlo vse kot po žurci, pač od podeželskega odra ne moremo zahtevati. Zelo ugajal je komičen dvospev. Zadovoljni smo se vračali od igre in želeli, da bi uprizorilo društvo še več tako lepih in poučnih iger.

Podravlje. Dne 10. t. m. je imelo ob polnoštevni udeležbi tukajšnje tamburaško in izobraževalno društvo „Sloga“ svoj redni letni občni zbor. Po poročilu tajnika še najbolj napreduje tamburaški odsek, za kar gre hvala njih vodju g. Valentinu Mostečniku za požrtvovalni trud in potrpežljivost; dramatičen odsek žal radi pripravnih prostorov uprizorja samo v poletnem času predstave, z dvakrat izvrstno igrano krasno narodno dramo „Mati“, delo Ks. Meška, so prišli tudi diletanti na svoj račun. Blagajnikove suhe številke in mali prebitki nas niso iznenadile; ta mož ne dela z modernimi sredstvi (štrajk, indeks, božična doklada itd.). Članarina se je zvišala od 50 g na 1 Š. Potrdil se je stari odbor, g. predsedniku Urbanu Heberju se je dokazalo, da ima še premalo službenih let in naj vstraja. — Nato se je nadaljeval dne 26. XII. 1925 pričetni socijalni tečaj. Govorili so preč. g. Podgorc o socijalističnem agrarnem programu; hude čase smo že prestali, a doživeli vresničenje agrarne reforme po socijalističnem vzorcu — Bog nas varuj! Preč. g. župnik Sekol so govorili o krščanstvu v primeru s svetovnimi nazori; predočili so nam liberalizem in njega učinek na industrijo in trgovino. Nato o materijalizmu. Omenili so, da je človek po trditvi ateistov iz opice nastal. Naravnost smešna neverjetnost in vendar gotovi krogi — med njimi celo peščica prenapetih učenjakov — širi in trosi take budalosti med svet z edinim namenom, omajati vero v edinega, večnega Boga. Preč. gg. govornikom iskrena hvala za njih imenitne, jedrnate in prepričevalne besede — hvaležni poslušalci.

GOSPODARSKI VESTNIK

Seja deželnega kulturnega sveta dne 27. novembra 1925.

(Konec.)

Radi davkov se pritožujejo.

Kadar se ljudje pri davčnih uradih pritožujejo, da se jim davki ne merijo pravično, menda davčni uradniki trdijo, da se drže samo dogovora s kulturnim svetom. Predsednik Supersberg konstatira, da se je finančnim uradom predlagal kot merilo 25.000kratni zemljiški čisti donesek in da so se zastopniki finančnega ravateljstva sklicevali na dunajska naročila. Naj bi to merilo veljalo za posestnike, ki sami nimajo knjigovodstva.

Striessnig opozorja, da se stanovanja čisto napačno zapisujejo, ko se radi deželnega stanovanjskega davka vsaka luknja, kjer stoji kaka postelja, zapiše kot „Wohnraum“, kot stanovanje. Občinski sluge hodijo okrog in zapisujejo čisto, ne da bi se dogovorili z gospodarjem. Tako pride, da ljudje plačujejo na stotisoče stanovanjskega davka preveč.

Dr. Stotter: Prihajajo pritožbe, da se ljudem predpisuje stanovanski davek tudi na mline in žage. Mlini in žage, ki delajo samo za domačo potrebo, so tega davka prosti.

Strauss: Financarji hodijo pri nas okrog in poprašujejo pri poslih, kolik bi bil njihov zaslužek? Ali se hoče zopet uvesti dohodninski davek pri poslih? Dr. Stotter pojasnjuje, da namerava deželni davčni urad uvesti davek na plačo poslov.

Kdo plača stroške pospravljanja po neurju?

Vasi pod Gorlico ob Osojskem jezeru je letos zadela grozna nesreča. Neurje je skoro vsa polja zasulo in zrušilo mnogo hiš. Takoj se je poslalo tja vojaštvo za prvo pomoč, potem pa je še nekaj vojakov nekaj časa tam ostalo, da so naredili pota in drugo najpotrebnejše. Vojaščina zdaj polaga račun za to delo v znesku 300 milijonov. (Pod staro Avstrijo bi se kaj takega ne bilo zgodilo, zdaj pa vojak zahteva tudi v takem slučaju plačo, kakor redni delavec za uro in dan!) Deželno oskrbništvu je mislilo: plača naj dežela tretjino, država tretjino in tretjino občina. Občina pravi, da ne more plačevati, kar je zelo

verjetno, minister pa pravi, da ne da nič (ker se vse potrebuje za uradnike). Kulturni svet se bo z odločnim dopisom obrnil do vlade.

V Švico.

Letos pojde zopet 50 kmečkih sinov iz Avstrije v Švico. Švicarska kmečka zveza jih bo razdelila med tamšnje kmete. Ostali bodo tam do oktobra mesca 1926. (Prav bi bilo, če bi se zglasilo tudi kaj Slovencev.)

Zavarovanje proti nezgodam.

Neka podružnica popraša, ali je gospodar, ki najame drvarje za lastno potrebo, dolžan zavarovati jih proti nezgodi? Kulturni svet se je obrnil na graško zavarovalnico, da ve odgovoriti. Odgovorila je, da se morajo tuji delavci, ki se najamejo tudi le za lastno potrebo, zavarovati, zavarovati se morajo tudi domači ljudje, če delajo za kupčijo, ne za domačo potrebo. Kernmaier pojasnjuje, da dežela plačuje zavarovalnici pavšal za nezgode na kmetih in sicer tako, da so domači ljudje zavarovani, kader delajo za dom; tuji ljudje se morajo zavarovati, četudi bi delali le za domačo potrebo, in domači se morajo zavarovati, če delajo za kupčijo.

Hernler opozarja, kako je neumestno, če mora na pr. udova najeti človeka za par dni, da ji napravi drv, ali naj potem še gre in naznanja. To zopet zadne male. Kernmaier obeta, da se bo o tem govorilo, kedar se bo delala z zavarovalnico pogodba? Večji posestnik itak dela s svojimi ljudmi. godba za l. 1926.

Celovski trg. Zelenjave: kapus 40—50, rdeče zelje 50—60, zelje 60—70, koleraba 60 do 80, korenje 80—100, pesa 60—70, glavната solata 60—70, endivija 60—80, grah 160, fižol 60, čebula 40—50, česen 250, špinača 60—70, hren 160, krompir 15—16, kisló zelje 50, kislá repa 30 grošev za kg. — Mlečni izdelki: mleko (liter) 46—48 g, sladka smetana 3,60—4,—, kislá smetana 2,4—2,60, čajno maslo (kg) 6,20 do 6,60, maslo za kuho 5,20—6,—, skuta 1,40 do 1,60 šilingov. Jajce 30 g. — Živina: voli 1,20, plemenske krave 1,20—1,35, klavne krave 0,90—1,—, plemenski prašički 2,20—2,40, ovce 0,60—0,80 j za kg žive teže. Konji 600 do 900 Š. — Žito: rž 30, pšenica 41, ječmen 36, oves 30, koruza 30, ajda 38 grošev za kilogram.

RAZNE VESTI

Drobne vesti. Množica popitega piva je znašala lani na osebo 80 litrov. Izdatki prebivalstva za pivo samo znašajo polovico državnih dohodkov, 380 milijonov šilingov. Država je dobila 25% milijona na davkih. — „Börsen-Courier“ piše o „eine serbische Fälscherbande“, a Jugoslovani so ponarejene 1000-dinarske bankovce samo razpečavali, ponarejali so jih pa Nemci v Bielefeldu. Pa niso Fälscherbande. — Maribor je imel l. 1925 z vojaštvom vred okrog 34.500 prebivalcev. — Pariški odvetniki si dajo izplačevati vsled nesigurnosti franka honorar „in natura“: avtomobil, sobno opravó, meso za lastno potrebo skozi 2 leti, kožuh itd. Res praktični ljudje. — V Londonu se je utrgal opetovano oblak. Podzemská železnica je več milj daleč pod vodo in je ustavila ves promet. — Na Dunaju in najbrž v celi državi se zniža teža kruha, zato pa ostane cena ista. — 9. januarja je bilo na Koroškem podpiranih 5789 brezposelnih, za 328 več kot prejšnji mesec. — Vlada namerava zvišati carino na sladkor, ki se bo potem podražil za 6 grošev pri kili.

Dekleta doktorice v misijonih. V Washingtonu se je lani ustanovilo društvo zdravnic, ki se hočejo podati v misijonske dežele ter tam pomagati misijonarjem. Krščanska kultura ni učila samo moliti, kakor usmiljeni Samarijan je pokleknila k bolnikom in jim obvezovala njihove rane. Kamor krščanska kultura še ni prodrla: na Kitajskem, v Indiji in drugod v poganskih deželah umirajo ljudje, odrasli in otroci kakor muhe v jeseni. V bolezní iščejo ljudje čarovnika, ko nimajo zdravnikov. Tu pomagati je krščanska dolžnost. A kje bi se našlo dosti zdravnikov? Že duhovnikov po-

vsod primanjkuje, še bolj manjka seve misijonarjev. Kje pa se bo našel zdravnik, ki pojde po dolgoletnih študijah v misijonske dežele? A najdejo se tudi taki ljudje. Zdaj so se za to lepo misel navdušile dekleta! Doktorica Ana Dengl je Avstrijanka po rodu; medicino je študirala v Korku na Irskem, potem je bila zdravnica asistentka v Indiji. Ko je tam videla toliko nepopisne bede, si je zamislila, da bo treba ustanoviti društvo zdravnic, ki pojdejo misijonarjem pomagat. Ustanoviti, hoče družbo, ne duhoven red, družba bi od članic ne zahtevala redovnih obljub, a strokovno bi se morale izobraziti: morajo biti ali zdravnice, ali lekarnarice, ali višje izobražene bolniške postrežnice. Redovniške obleke ne bodo nosile, da povsod lahko neopaženo potujejo. Za lepo misel sta se zelo navdušila ameriška kardinala v Filadelfiji in Novem Yorku. Nova družba stopi takoj v stik z misijonskim semeniščem v Washingtonu, kjer se bodo zdravnice v enotnem kurzu pripravljale za svoj poklic. V tem kurzu se bo predavalo o zdravniški etiki, o apologetiki in o naravoslovju. Ameriški katolicizem je čvrst in bogat dovolj, da mu ne bo manjkalo ne sredstev ne ljudi.

Adam visok 40 metrov. Iz Newyorka poročajo, da zatrjuje pisatelj Herriam po svojem dolgoletnem študiju, da je meril Adam 40 metrov. Eva pa je bila visoka 38 metrov. Njuna obleka je bila samo figovo ali bananovo pero. Ako bi se bila hotela odeti s kožami, bi bila morala ubiti celo vrsto živali. Herriam si ogleduje še druge svetopisemske postave in prihaja do trditve, da je Noe meril 33 metrov, Abraham pa samo 9, dočim je bil Mojzes visok celo 4 metre. Herriam pravi, da je vse to res in da sledi iz raznih spisov, o katerih bo še govoril, da prepriča svet o tem, kakšni so bili pravi starši človeštva.

1926 Frančiškansko leto. Dne 4. okt. 1926 obhaja svet sedemstoletnico smrti sv. Frančiška. Slovesnosti se bodo začele 2. avg. in bodo trajale vse leto. V ti dobi bodo papež proglasili več frančiškanov za svetnike. V Rimu se je sestavil pripravljalni odbor in po vseh pokrajinah pododbori, ki naj slavnosti pripravljajo. Laški kralj je 4. okt. že proglasil za narodni praznik. V Rimu se bo zraven Lateran bazilike postavil spomenik sv. Frančiška, spomenik se mu postavi tudi v Milanu. V Asisi, v domačem mestu svetnika, se bodo stari prostori, kjer je bival, zopet priredili tako, kakršni so bili v XIII. stoletju; država je dala v ta namen en milijon lir. Švicarski tretjeredniki so začeli zidati v Curihu frančiškansko cerkev, v Parizu enako cerkev v delavskem oddelku mesta (Buttes Chaumont). Povsod se bodo vršili krajevni sešanki tretjerednikov. Koroški Slovenci sicer zdaj nimamo dosti stika s frančiškani, a zabiti vendar ne smemo, da kapucini v Celovcu le še skrbje za slovenskega spovednika, da je elizabetinska bolnica sprejemala veliko naših bolnic brezplačno, dokler ji vojna ni vzela vseh ustanov, pozabiti ne smemo, da so naše šolske sestre tretjega reda sv. Frančiška. Zato nam naročuje hvaležnost, da obletnice sv. Frančiška ne zabimo. Vrhutega je sv. Frančišek pravi moderni svetnik- socijalni svetnik, svetnik delavcev in kmetov, prijatelj siromakov. Zato bo treba, da ta dan tudi koroški Slovenci primerno obhajamo.

NAŠE KNJIGE

Študentava samopomuč. Naš rojak dr. Karol Pečnik je izdal malo brošurico v rožanskem narečju pod gornjim naslovom. Vsebuje odlomek iz njegovega dijaškega življenja in jo preveva ljubezen do materinega jezika. Zanimala bo posebno jezikoslovce kakor Rožane. Cena brošurici je 4 dinarje in se dobi v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

„Mladi junak“ je mesečnik, ki je namenjen mladini, da jo obvaruje pogubnega alkohola in jo tudi drugače vzgoji v močnega moralnega junaka. Obsega pripovedne sestavke, pesmi, izreke in slike. Prinaša tudi pri-

spevke malih sotrudnikov, uganke in dopise malih naročnikov. Ker je cena tako nizka, zrno pa, katero prinaša, tako lepo in koristno, priporočamo vsem starišem, naj naročijo „Mladega junaka“, svoji deci pri upravi „Koroškega Slovencea“ v Celovcu.

Naša izobraževalna društva so z vso intenzivnostjo pričela zopet s svojim delovanjem. Prirejamo občne zборе, igre, sestanke itd. Vso delo in ves trud za izobrazbo naše mladine pa ne more imeti zadovoljnega uspeha, ako se najhujši sovražnik izobrazbe ne pobija — alkohol. Potrebno bi bilo, da bi naša društva obračala na tega skritega nasprotnika večjo pozornost ter s prirejanjem poučnih predavanj razložila nevarnost in pomen alkoholizma za človeka in na človeško družbo. Najlepšo in najboljšo stvarino za takšna predavanja pa prinaša edino le list „Prerod“ s prilogo „Zdravje“, katerega izdaja „Sveta vojska“ v Ljubljani. Svetujemo vsem našim društvom, kakor tudi drugim osebam, ki se zanimajo za treznostno gibanje in za procvit ljudskega blagostanja, da si list čimpreje naročijo pri upravi lista „Koroški Slovencea“ v Celovcu. Stane celoletno samo 4 šilinge in izhaja vsak mesec enkrat.

Pevec. S številko 11/12, ki smo jo pravkar prejeli, je dovršil „Pevec“ peto leto svojega obstoja. V uvodnem članku „Ob petletnici“ govori A. Dolinar o namenu, ki si ga je zastavil list ob svoji ustanovitvi in podaja kratak pregled, kako je vršil svojo nalogo. Cilj mu je: Biti v vseh člankih praktičen in poljuden, premostiti tisti prepad, ki zija med ljudstvom in glasbenim razvojem: muzikalno umetnost logično, po stopnjah zanesti med narod, jo tolmačiti, buditi zanimanje in ljubezen do nje; skratka jo popularizirati. Hoče torej biti pravi ljudski list, ki nudi teorijo v svojih člankih in prakso v ličnih pevskih prilogah. List priporočamo in želimo, da bi se kar najbolj razširil med nami. Naroča se v upravi v Ljubljani, Miklošičeva c. 7, in stane letno 30 Din. Kakor sporoča uprava, izide prva številka za l. 1926 začetkom februarja.

Hiša

7

v Vogrčah št. 6, obstoječa iz gospodarskega poslopja in nekaj gozda ter 20 birnov polja

se skupno ali delno proda.

Resne ponudbe na naslov:

Janez Miklavič

pošta: Fürnitz, Koroško.

VABILO

9

na veselo igro v 3 dejanjih

**V Ljubljano
jo dajmo!**

ki jo priredi Izobraževalno društvo „Kočna“ v Svečah

**v nedeljo, dne 31. januarja
in 7. februarja ob 3. uri
popoldne v prostorih gostilne
„Adam“ v Svečah.**

Sodeluje domači pevski zbor.
Otrokom vstop prepovedan!

Prijatelje poštene zabave vabi ODBOR.